

viet nam BULLETIN

Verschijnt om de 14 dagen
Redactie: P. van Dorp
P. Korver
O.D. v.d. Muyzenbegg
Tineke Nijenhuis
A.A. Regtien

Red./adm. adres:
Vietnam Bulletin, ASVA,
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironr, 1281198 t.n.v.,
Vietnam Bulletin

Abonnement f 5,- per half
jaar, los nummer f 0,40.

No. 6 20 augustus 1966

NAAR EEN AMERIKAANS CHINESE OORLOG?

Onder deze titel schreef Robert Guillain een tweetal artikelen in Le Monde van 4 en 5 augustus jl., die in strekking en argumentatie grotendeels overeenstemmen met het betoog dat Edgar Snow enkele dagen tevoren in Le Nouvel Observateur (27 juli 1966) publiceerde. Snow is echter nog iets pessimistischer dan Guillain en stelt, dat de oorlog tussen China en de V.S. in feite reeds begonnen is.

Robert Guillain is Oost-Azië - medewerker van Le Monde en heeft China reeds voor 1949 bezocht. Zijn laatste boek verscheen vorig jaar onder de titel "Dans trente ans la Chine". De Amerikaan Edgar Snow publiceerde reeds voor de oorlog een klassiek geworden boek over de Chinese communistische beweging en over de gefaamde Lange Mars (1934/5) - Red Star over Shina. Enkele jaren geleden verscheen van zijn hand "The other side of the river". Snow is een persoonlijke vriend van Mao Tse-toeng.

Beide auteurs behoren tot de beste China-deskundigen ter wereld.

China heeft de uitdaging van de V.S. reeds aangenomen, betoogen Guillain en Snow, hoewel

"Ho Chi Minh en Mao in januari 1965 ongetwijfeld nog dachten, een langdurige oorlog met de Verenigde Staten te kunnen vermijden, Mao heeft mij toen persoonlijk gezegd, dat hij het mogelijk achtte, een internationale conferentie te houden, die de bepalingen van het Verdrag van Genève zou doen eerbiedigen, zonder vooraf de terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Vietnam te eisen.

Op dat tijdstip zou Peking ongetwijfeld toegelaten hebben dat er in Saigon een werkelijk neutrale en onafhankelijke regering zou zijn gevestigd. De hoop van Mao verdween echter toen de Verenigde Staten de burgeroorlog van Vietnam in een internationale oorlog omzetten". (Snow)

Nieuwe themaas

Dat China zich op de oorlog voorbereidt blijkt uit verschillende tekenen, betoogt Guillain. Hij gaat tot in details na, hoe de officiële uitspraken over de oorlog in Vietnam van de kant van Peking evolueerden van zeer voorzichtig en vaag, nog in begin 1965, tot zeer duidelijk, na de bombardementen op Hanoi en Haiphong.

"Er komen nieuwe themaas aan de orde. (In de officiële verklaringen van Peking, red. VN. Bul.) De akkoorden van

Genève zijn vernietigd, een vergadering van de conferentie van Genève is voortaan onmogelijk, zo zegt in essentie een regeringsverklaring van 3 juli.

...Op de luchtoorlog zouden de Chinezen kunnen antwoorden met een tegenaanval te land... De oorlog zal geen beperkingen noch grenzen kennen, d.w.z. dat Noord en Zuid in Vietnam slecht één zullen vormen en misschien ook dat China en Vietnam één krijgstoneel zullen vormen...." (Guillain 4-8)

Enkele weken daarna, naar aanleiding van de gedeeltelijke mobilisatie, afgeroepen door Ho Chi Minh, verklaart de President van de Volksrepubliek China, Liu Shao-Chi:

"De ontzaglijke uitgestrektheden van het Chinese grondgebied vormen het veilige achterland van het Vietnamese volk." en hij voegt er een andere, eveneens nieuwe, waarschuwing aan toe:

"De agressie van het Amerikaanse imperialisme tegen Vietnam is een agressie tegen China" en hij besluit: "het Chinese volk is bereid in te stemmen met het brengen van de grootste offers, die een natie kan brengen". (Guillain 4-8)

Volksoorlog

Beide auteurs vragen zich af, wanneer de Chinese leiders tot het besluit gekomen zijn, zich op de komende oorlog voor te bereiden.

Guillain grijpt voor het vormen van een oordeel terug naar een hoofdartikel van maarschalk Lin Piao van 2 september 1965, ter gelegenheid van de twintigste verjaardag van de Republiek Vietnam en van de Japanse capitulatie,

"..Een groot deel van het lange document moet gelezen worden in de context van het Vietnamese conflict, dat op dat moment net weer was opgelaaid. De commandant van het Chinese leger zet uiteen, dat de methoden van de volksoorlog die een kwart eeuw geleden onder leiding van Mao Tse-toeng werden uitgewerkt, in het verzet tegen de Japanners een onoverwinnelijk wapen zijn gebleken. Als de vijfhonderd miljoen Chinezen van destijds Japan dank zij die methoden konden verslaan, zullen ze even zo zeker in een oorlog tegen de Verenigde Staten triomferen, zo zegt hij in essentie."

Guillain vervolgt:

"De Chinezen hebben pas zeer recent, n.l. in juli 1966, naar aanleiding van de culturele revolutie en de zuivering die aan de gang zijn geopenbaard, dat er in september 1965 (de preciese datum wordt niet gegeven) een zeer belangrijke vergadering van het Centrale Komitee is gehouden, die tot dan geheim was gehouden. Tijdens die vergadering is de zuivering op touw gezet, aldus de berichten en de besluiten zijn genomen op initiatief van Mao Tse-toeng zelf, hetgeen een wijze van benadrukken van hun uitzonderlijke belang is".

Binnenlandse consequenties

Snow, die de beslissing tot het aanvaarden van de oorlog, zoals in het eerste citaat hierboven bleek, reeds in de eerste maanden van 1965 genomen acht voert als grond voor deze mening o.a. aan dat

"In december 1964 premier Chou En-lai het Nationale Congres had beloofd, dat het ontwerp van het derde vijfjaren-plan in het begin van 1965 aan een openbaar debat onderworpen zou worden. Het plan was al besproken in de leidende kringen van de Partij, voor en na de ontploffing van de eerste Chinese bom en men wist dat het plan géén belangrijke toeneming van de militaire uitgaven inhield. Welnu, na februari 1965 (het begin van de bombardementen op Noord-Vietnam, red VN. Bull.)

VIETNAMEE BULLETIN
Weesperstraat 51
A m s t e r d a m

Amsterdam, 20 augustus

L.S.

De abonnees die nog niet betaald hebben worden verzocht dit als nog zo spoedig mogelijk te doen door storting van f 5.-- of f 10.-- op ons fironummer 1281198.

De abonnees die f 2,50 gestort hebben worden er op attent gemaakt dat hun abonnement afgelopen is. Gaarne, voor diegenen die verlenging wensen, een storting van f 2,50. Het abonnement loopt voor u dan tot 1 januari 1967.

In de praktijk is gebleken dat zeer vele abonnees nog de eerst verschenen nummers willen ontvangen, wij hebben daarom gemeend de eerste drie nummers te herdrukken en wij nemen de vrijheid al onze abonnees, die volgens onze administratie die eerste bulletins nog niet hebben ontvangen die alsnog op te sturen.

U bent ons voor deze nummers niets schuldig en uw abonnement is ingegaan op 11 juni 1966.

Mocht u deze bulletins reeds los gekocht hebben dan kunt u het door u betaalde bedrag, bij opgave van uw girorekening, van ons terug ontvangen.

De Administratie.

kwam dit derde plan niet één keer meer in de pers". (Snow) Hiermee komen wij meteen op de vraag, welke binnenlandse onsequenties de genomen beslissing ten gevolge gehad hebben en eventueel zullen hebben.

Naast een herverdeling van de budgetgelden in het voordeel van bewapening in engere zijnen dus ten koste van China's economische ontwikkeling ziet Snow in de toekomst dat het land zich voorlopig zal toeleggen op het verbeteren van zijn logistieke middelen, dat het strategische wegen zal aanleggen ~~op hoofdverbeteringen~~, experts zal opleiden en talrijke vrijwilligers zal trainen.

Voorts ziet hij een nauw verband met de culturele revolutie en de zuiveringen van de afgelopen maanden, een visie, waarin Guillain hem bijvalt. Hij schrijft, dat de leiders besloten hadden tot de "harde lijn" van het aanvaarden van een oorlog die gevoerd zou worden volgens de beproefde voorschriften van Mao, d.w.z. een defensieve land-oorlog, waarin de vijand stuk zou lopen op de mensenmassa's:

"Dat deze stoutmoedige orientatie van de Chinese politiek tegenstanders opriep, blijkt zeer duidelijk uit de documenten die de Chinezen zelf publiceren. Hun propaganda herhaalt zonder ophouden al een jaar lang dat een harde strijd aan de gang is tussen twee "lijnen"; twee wijzen van denken en handelen op het stuk van het Amerikaanse imperialisme: een orthodoxe, "harde" lijn en een revisionistische "zachte" lijn, die bereid is tot concessies, bereid met name, tot een "Vietnamees München".

Harde en zachte lijn

De voorstanders van de zachte lijn stellen de economische ontwikkeling van China voorop en vrezen dat de moeizaam opgebouwde industrieën in geval van oorlog direct het doelwit van Amerikaanse aanvallen zullen worden.

Over dit laatste zijn allen, "harden en "zachten" het eens: de industrieën zullen bij een Amerikaans-Chinese oorlog verloren gaan. Maar wat zijn de alternatieven?

"(China heeft zelf niet de wapens om luchtaanvallen effectief te weerstaan) Moest China zich dan buigen voor Moskou en van de ideologische twisten afzien om een gemeenschappelijke verdediging van het socialisme in Azië te organiseren? Zich onderwerpen aan de "revisionisten" van het Kremlin was ondenkbaar. De Russische politiek aanvaarden zou neerkomen op het accepteren van een compromis in Vietnam - dus de inplanting van de Amerikanen in Zuidoost Azië. En als men afzag van Vietnam, waarom dan niet van Taiwan. En als men Taiwan liet vallen, waarom dan niet de Amerikaanse overheersing van heel Azië toelaten en zich neerleggen bij het spelen van de tweederangs rol en zoals India bedelen om de hulp van Amerika? (Snow)

Toegeven zou ook het volgende nadeel hebben:

1) Vietnam is bij uitstek een test-case van de Chinese communistische stellingen over de huidige en toekomstige ontwikkelingen van de wereldrevolutie (Guillain 4-8)"

Samengevat zijn deze stellingen volgens Guillain:

1. onafhankelijkheid wordt alleen in een rechtvaardige bevrijdingsoorlog veroverd, niet door politieke aktie alleen,
2. het volksleger is onoverwinnelijk
3. het Amerikaanse imperialisme is een papieren tijger,
4. het proletarisch internationalisme verplicht alle socialistische landen, volken in hun strijd voor de revolutie te helpen.

Compromis politiek

China zou met een compromis-politiek in Vietnam niet alleen internationaal een tweederangs mogendheid worden, in zijn prestige geschaad door het in de steek laten van de Vietnamese broeders, het zou ook intern moeilijkheden kunnen verwachten:

"Peking kan zich op een dergelijke plaats geen Amerikaanse basis permitteren, evenmin een vijandig regime, of zelfs maar één dat geneutraliseerd is. Er is daar voor communistisch China een pro-Chinese Vietnamese communistisch regime noodzakelijk. Politiek is Zuid-China zeer gevoelig voor de situatie in Tonkin en zeer kwetsbaar als Tonkin niet meer in handen van vrienden is. Mao hielp Ho Chi Minh hard de Fransen er uit te jagen. Voor Peking, hoofdstad van het noorden, was Kanton belangrijkste stad in het Zuiden, altijd een centrum van oppositie en de zuidelijke provincies zijn altijd "middenpuntvliepende gebieden" geweest, die de neiging hadden aan het gezag van de hoofdstad te ontsnappen. Een nederlaag van het communisme in Tonkin zou, met Formosa als helper, ernstige politieke gistingen in heel Zuid-China teweegbrengen". (Guillain 4-8)

Taxatie

Hoe taxeren de beide grote mogendheden elkaar en hun kansen in de dreigende oorlog?

De Chinese visie geeft Snow:

"... (in het Vietnamese conflict) rekenen Mao en Ho Chi Minh erg op de handelingen waartoe de verkiezingen Johnson zullen dwingen. De kosten van deze impopulaire oorlog zijn, althans volgens de ongetwijfeld optimistische verklaringen van McNamara, een miljard dollar per maand, d.w.z. 400 dollar per seconde en 250000 dollar per officieel getelde Vietcong, en dat terwijl de Amerikanen maar een tiende van het Vietnamese grondgebied bezet houden, de Vietcong steeds meer volgelingen krijgt, de mensenreserves van het Noorden ternauwernood nog zijn aangevoerd en achter Vietnam de ontzaglijke mensenoceaan China ligt" (Snow)

Snow vervolgt met de opmerking, dat de Zuidoostaziatische bondgenoten van de V.S. het vertrouwen in Amerika verliezen, terwijl op het thuisfront het grote publiek vreest voor een devaluatie van de dollar en het pond sterling, zoals de nerveuze ontwikkelingen van Wall Street aantonen.

"Zelfs als in de twee of drie komende jaren de oorlog beperkt kan worden tot Vietnam zullen de toenemende bezettingskosten en de subsidies aan de marionettenregering van Saigon 50 tot 100 miljard dollars per jaar gaan bedragen. Een bedrag dat ruim voldoende zou zijn om de Amerikaanse negers uit hun koloniale ghetto te bevrijden, in het kader van een werkelijk serieus economisch ontwikkelingsprogramma en om te behouden wat nog over is van de operatie "Great Society" en dit alles juist op het moment dat Johnson zich opnieuw als kandidaat aan de kiezers zal presenteren" (Snow)

Guillain geeft enkele citaten uit gesprekken met Amerikanen:

"De Chinezen zullen pas tussenbeide komen als we hun grens overtrekken, welnu we zullen nooit zo gek zijn, de Chinese grens met landstrijdkrachten over te trekken. En we hebben zeker niet de bedoeling tenzij China ons aanvalt, haar grens te overschrijden met formaties bommenwerpers". (Guillain 4-8)

Zoals hierboven bleek, heeft Guillain goede redenen, de Amerikanen van ongewettigd optimisme te beschuldigen. Deze Amerikaanse zienswijze krijgt nog eens een extra achtergrond in het derde

artikel in de serie "Naar een Chinees-Amerikaanse oorlog" geschreven door Claude Julien onder de titel "de gevaren van het goede geweten". (Le Monde 6-8 66)

Oppositie

Julien beschrijft eerst de oppositie tegen het beleid van het Witte Huis en hij concludeert, dat deze, zowel op het niveau van de Volksvertegenwoordiging als op dat van de kiezers van weinig intensief denken getuigt: de volksvertegenwoordigers komen met niets anders dan algemeenheden; de kiezers, voorzover ze zich - b.v. in teach in - hebben geïnteresseerd voor de kwestie Vietnam, hebben die interesse allang weer verloren. Bovendien presteerden ook zij niet meer dan het roepen om "onderhandelingen".

Het gebrek aan interesse resp. de waardering voor Johnson's politiek stijgt, zo blijkt uit recente peilingen van de publieke opinie dat

"de populariteit van de president...daalt als het conflict van langdurige aard lijkt te worden en zij toe neemt wanneer een nieuwe slag is geslagen: een diplomatiek offensief of intensivering van de raids; het tweede heeft overigens veel meer effect dan het eerste...."

De Amerikaanse publieke opinie...hernieuwt haar steun aan de president elke keer als een volgende trede van de roltrap is bestegen. Zij ziet er de veiligste oplossing van eënder basistions van de Verenigde Staten in Azië in."

Zorgen

Toch maken de Amerikaanse burgers zich op één punt wel even zorgen. Zij weten van het gevaar dat de hele wereld vernietigd zou worden. Maar Washington stelt ze gerust: men heeft het proces onder controle.

Na gewezen te hebben op de noodzaak voor Johnson in verband met de komende verkiezingen een hard Vietnam politiek te voeren komt Julien op de achtergrond van het bovenstaande.

"Johnson zou zich op zijn gemak kunnen voelen want hij handelt in zijn Vietnam politiek conform de gevestigde traditie, zodat zijn politiek tegelijkertijd getuigt van flinkheid en van edelmoedigheid."

Het samengaan van deze beide thema's vindt men terug in alle grote initiatieven van de Amerikaanse politiek? (Julien noemt o.a. de Alliantie voor de Vooruitgang; de activiteiten inzake de emancipatie van de negers en stelt, dat in alle gevallen de flinkheid toch wel sterker overheerste.)

Naast de twee thema's van flinkheid en edelmoedigheid vormt de overtuiging een rechtvaardige oorlog op wetenschappelijk verantwoorde wijze te voeren een belangrijk grondthema van de Amerikaanse visie op de oorlog in Vietnam.

"(De oorlog is rechtvaardig want...) ze hebben de oorlog niet gewild: Washington heeft nooit de akkoorden van Genève geschonden en Hanoi is de agressor... De rechtvaardigheid is aan hun kant evenals de vrijheid en de toekomst van het Westen. Vandaar ook hun ijver, de hulp duidelijk naar voren te brengen die zij ondervinden van de zijde van de Zuidkoreaanse, Australische, Nieuwzeelandse contingenten; vandaar het vuur waarmee ze de goedkeuring van Bonn, Londen en Rome proberen te verwerven, vandaar hun irritatie bij ook maar de minste kritiek, speciaal wanneer die uit Parijs afkomstig is. De Kruistocht laat geen enkele plaats open voor twijfel. De bedoeling van Hanoi, gevangenen piloten te berechten is een misdaad met voorbedachten rade tegen de menselijkheid. Men vergeet op het zelfde moment de slachtoffers van de bombardementen en het tragisch lot van de Vietcong's die in het

Zuiden gevangen genomen zijn, en al die foto's die in de Amerikaanse pers gepubliceerd zijn: martelingen, verwoestingen van dorpen, onbeschrijflijke ellende."

Computer

En over het wetenschappelijke aspect van de oorlog:

"Het "geleidelijk opklimmende terugslaan" bewaart de wereld voor een thermonucleaire slachting. Alles wordt voorzien, geen enkele eventualiteit is over het hoofd gezien; de computers hebben zich over alle veronderstellingen die denkbaar zijn uitgesproken. De escalade, die bij elke nieuwe stap de Europeanen die slecht ingelicht zijn over de nieuwe strategie verontrust is in werkelijkheid de beste waarborg van de vrede. Precies zo ging het in de tijd van John Foster Dulles met de theorie van de "massale vergelding", die nu verdoemd wordt.

Toch is die geleerd geplande en methodisch geregelde oorlog niet vrij van fouten. Politieke fouten, zoals bv. toen men achtien maanden geleden met stelligheid beweerde, dat Hanoi na enkele weken van bombardementen op het Noorden zou toegeven. Technische fouten ook, toen ondanks een indrukwekkende luchtmachtuitrusting, het Pentagon zijn eerste overzichten van de resultaten van de raids op de olietanks moest herzien, en moest bevelen dat de luchtoperaties tegen de reservoires die men als vernietigd had opgegeven voortgezet zouden worden.

Maar het is gevaarlijk tegenover zichzelf de mogelijkheid van fouten toe te geven; dat zou het geloof doen wankelen. Hanoi protesteert en stelt, dat woonwijken gebombardeerd zijn. Washington ontkent; men had slechts op militaire doelen gericht, en alleen die zijn geraakt. En dat terwijl iedere getuige, die op de grond aanwezig was tijdens de Amerikaanse bombardementen sinds de tweede wereldoorlog weet, dat hun precisie noodlottig betrekkelijk is. Maar de Amerikaner, of hij nu gewoon burger of hoge gezagsdrager is, weet het niet, gelooft het niet, Hanoi heeft ongelijk, moet ongelijk hebben".

Julien sluit zijn betoog af door zich achter Guillain's stelling te plaatsen, dat de Amerikanen hun tegenstanders, zowel de Vietnamezen als de Chinezen, zwaar onderschatten.

Dilemma

Samenvattend tekent het volgende dilemma zich af:

Gaat de strijd op de huidige voet verder en geeft Noord-Vietnam geen tekenen van ineenstorting dan zal Johnson, om binnenlandse politieke redenen (als, verkiezingen), gedwongen zijn de volgende stap in de escalatie te ondernemen. Zou Noord-Vietnam blijken het niet langer te kunnen bolwerken onder de aanhoudende druk van de bombardementen "als Noord-Vietnam kraakt" dan zou dat het sein voor China kunnen zijn om hulp op massale schaal aan Noord-Vietnam te gaan verlenen. Anders gezegd: het zou zeer wel mogelijk zijn dat de grens waar China ingrijpt niet ligt bij de overschrijding door een Amerikaans landleger van de 7e parallel, of een overschrijding in de lucht van de Noord-Vietnamese Chinese grens, maar dat de grens elders ligt; daar waar het uithoudingsvermogen van Noord-Vietnam uitgeput raakt. Het probleem van de Amerikanen is dat ze zolang stappen op de escalatieladder moeten nemen tot juist ditzelfde uithoudingsvermogen wordt gebroken, waardoor ze onontkoombaar direkt tegenover de Chinezen komen te staan.

ZUID-VIETNAM'S GUERNICA

Een dorp in de Mekong delta Troeong Thanh, wordt door Amerikaanse jachtbommenwerpers bestookt, waarbij 24 mensen het leven laten en 82 zwaar gewond worden.

In Amerikaanse kringen is over dit bombardement veel paniek ontstaan, president Johnson heeft een rapport over deze aanval gevraagd en Amerikaanse woordvoerders komen met tegenstrijdige verklaringen. Waarom deze plotselinge verontrusting zo vragen wij ons af. Misschien omdat de Vietcong de inwoners van het dorp belet had te vluchten, zoals een Amerikaanse woordvoerder in Saigon beweerde? Wij geloven echter dat deze verontrusting eerder is gewekt door het toevallig bekend worden van dit bombardement dan door het feit van het bombarderen zelf. Want dit soort aanvallen op Zuid-Vietnamese dorpen is bepaald niet nieuw.

Talrijke objektieve, zeker niet pro-kommunistische waarnemers hebben bewijzen geleverd dat reeds sinds jaar en dag dorpen in de Vietcong-gebieden stelselmatig gebombardeerd en met artillerie beschoten worden, met alle gevolgen daarvan voor de bewoners van die dorpen. Hierover is bij het grote publiek nog maar weinig bekend. Slechts af en toe wordt in de gewone persberichten een tipje van de sluier opgelicht, zoals bijvoorbeeld blijkt uit een bericht in de N.R.C. (8-8-66): B 52 bommenwerpers bombarderen steunpunten van guerilla's in de dichtbevolkte Kwee Sonvallei, 550 km. ten noorden van Saigon, (onderstreeping red.)

Hieronder laten wij dan een "bloemlezing" volgen over die andere terreur, waarover, in tegenstelling tot die van de Vietcong hier in het Westen maar bitter weinig bekend is. Milton Osborne wijst in zijn boek *Strategie Hamlets in South Viet Nam*, op de artillerie beschietingen op dorpen die er van worden verdacht guerillastrijders te herbergen:

"Artillerie beschietingen, bij wijze van afstraffing, op dorpen welke verdacht werden van het herbergen van kommunistische agenten, of het zonder onderscheid gebruiken van artillerie en bombardementen hebben zeker een rol gespeeld in operaties van het (Zuidvietnamese) gegeringsleger. De executie van een ambtenaar door de Vietcong is een daad dan terreur, maar er is slechts een man bij betrokken en deze daad kan worden verhuld in de gedaante van "volksrecht". Een artillerie beschieting maakt geen onderscheid bij de verwoesting van mensenlevens en bezittingen#.

(M.E. Osborne, *Strategie Hamlets*, Cornell University 1965, p. 6. Osborne is enige tijd aan de Australische ambassade in Cambodja verbonden geweest. Hij bezocht Zuid-Vietnam enige malen)

Een boeddhistische non, die enige jaren in de Verenigde Staten heeft gestudeerd, medewerkster van Tri Quang, verklaart in een interview met R.W. Apple van de New York Times (15-6-66)

"Jullie (Amerikanen) ondersteunen Ky en jullie bombarderen het hele platteland en doden de verkeerden. Degenen die overblijven worden kommunisten. Het is best mogelijk dat ze niets van het kommunisme afweten. Ze doen het om zich te wreken op de Amerikanen".

Alain Raymond van het Franse persbureau A.F.P. in Saigon schrijft in een artikel over de toestanden in het hospitaal van Can Tho (belangrijke plaats in de Mekong delta), waar veel

slachtoffers van de Amerikaans-Zuidvietnamese luchtaanvallen op de Viet conggebieden worden verpleegd onder meer het volgende:

"Andere slachtoffers van de oorlog zijn de mensdier onder de terreur van de bombardementen leven. Zo heb ik bijvoorbeeld gehoord dat de vrouwen in de Vietcongdorpen hysterisch worden zodra zij het motorgeronk van een vliegtuig of het geluid van een helikopter horen... Als het geluid nadert springt iedereen in de kuipen bij de deuren van de huizen."

(Le Monde, 5-3-66)

Robert Guillain van Le Monde schrijft in een artikel over de "onbekende" oorlog in de Mekong-delta:

"...Voeg daar tenslotte aan toe de mensenjacht waarover men zo min mogelijk spreekt, die welke vanuit de hoge hemel gevoerd wordt door de Amerikaanse jachtbommenwerpers en hun Vietnamese mededingers boven de Viet-conggebieden of boven de betwiste dorpen."

"In de "rode" gebieden (van de Mekong-delta, en die beslaan volgens Guillain het grootste gedeelte van dit gebied) bombardeert de luchtmacht alles wat beweegt: buffels, sampans in de kanalen, boeren op het veld... de boeren hebben de rijstplantjes in het holst van de nacht over geplant, omdat de rijstakkers overdag te gevaarlijk zijn."

"Elders, in het dorp Hoa Thuan, heeft een verkenningsgroep van pantserwagens Vietcongquerillaas ontdekt. De luchtmacht wordt er bij geroepen. Om te beginnen zware bommen. Heeft men de "Viets" vernietigd? Dat weten we niet, antwoorden de piloten: wij konden niets meer zien: Alles brandde en rookte".

"In werkelijkheid zijn de Amerikanen niet afwezig uit de Delta: zij zijn op een verschrikkelijke manier aanwezig en actief in de lucht, gesteund door de kleine Vietnamese luchtmacht die hetzelfde doet als zij. Maar de guerilla beantwoorden met luchtaanvallen, het terrein heroveren met bombardementen, ~~metrèk~~ besproeien met napalm is een betwistbare methode, dat is het minste wat men er van kan zeggen. vooral in de dichtbevolkte gebieden. Een steeds toenemende artillerie voegt aan de bommen haar granaten toe... Op de dag van mijn aankomst in de Delta, meldde het Communiqué: 90 luchtaanvallen op die dag, 161 "structuren" vernietigd, 112 zwaar beschadigd. Wat zijn die "structuren" die elke dag genoemd worden? Dat zijn voor het merendeel boerenwoningen in betwist of wijandelijk gebied."

(Le Monde 16-3-66)

Schrijft professor Bernard B. Fall hierover:

"Niets ontziend gebruik van geweld, vooral met wapens die op grote schaal de verwoesting mogelijk maken van de enige bezittingen van waarde die de boer bezit - zijn huis en zijn rijstoogst - kan op een gevaarlijke manier terugslaan."

(The Two Vietnams, p.349; zie VN. Bulletin no 3)

Denis Warner (anti kommunist, maar niet tevreden over de wijze waarop het kkommunisme in Zuid-Vietnam bestreden wordt) wijst ook op het ondoordacht en overmatig gebruik van artillerie tegen weerloze dorpen:

"Geruchten over Vietcongconcentraties zijn overal het sein voor het gebruik van artillerie tegen niet waargenomen doelen. Dag en nacht worden de grote kanonnen gebruikt: net als vuurwerk om duivels af te schrikken. Het zou beter zijn voor de Arvins (Zuid vietnamese troepen) en hun relaties met de bevolking als ze elk stuk veldgeschut in de Zuidchinese zee zouden gooien."

The last Confucian, Penguin 1963, o

Moeten wij nu werkelijk geloven dat president Johnson de afgelopen week voor het eerst gehoord heeft over het bombarderen van een Zuidvietnamees dorp door de Amerikaanse luchtmacht en dat hij hierdoor zo geschokt is dat hij een rapport eist over de ware toedracht ?

DE BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 2-8-66 tot 13-8-66

- 2-8-66 Bij de gedemilitariseerde zone in Vietnam vinden zware gevechten plaats tussen Amerikaanse en Noordvietnamese militairen.
- 3-8-66 Noord-Vietnam beschuldigt de Amerikanen ervan 'in het wilde weg woonwijken en fabrieken te hebben gebombardeerd' in de havenstad Haiphong.
- 4-8-66 Volgens Noordvietnamese berichten is een Zuidvietnamese bataljon ten noordwesten van Hué door Vietcongguerilla's vernietigd.
Volgens de correspondent van het Russische persbureau Tass in Cambodja hebben Amerikaanse vliegtuigen een aanval gedaan op het Cambodjaanse grensdorp Anlong Trach, waar zich op dat moment leden van de Intern. Controlecommissie bevonden.
Premier Kosigin heeft in een rede tot de Opperste Sovjet verklaard dat de Sovjet-Unie onwrikbaar achter Noord-Vietnam zal blijven staan.
- 5-8-66 Het Pentagon heeft bekend gemaakt dat in de periode 1-1-1961 - 31-7-1966, 4539 Amerikaanse militairen in Vietnam zijn gesneuveld.
Volgens de correspondent van het Franse persbureau A.F.P. in Hanoi zijn bij het Amerikaanse bombardement op Haiphong van 3-8-66 de meeste slachtoffers gevallen sinds het begin van de escalatie tegen Noord-Vietnam.
Voor de derde maal hebben Amerikaanse vliegtuigen de gedemilitariseerde zone tussen Noord- en Zuid-Vietnam gebombardeerd.
De operatie-Hastings die werd gevoerd ten zuiden van de gedemilitariseerde zone, is beëindigd.
- 6-8-66 De V.S. weigeren een Russische protest in ontvangst te nemen waarin Amerikaanse vliegtuigen ervan worden beschuldigd Russische schepen in de haven van Haiphong te hebben beschoten.
- 8-8-66 Minister Rusk laat doorschemeren dat een volgende stap in de Amerikaanse escalatie zou kunnen bestaan uit een inval van Amerikaanse troepen in de gedemilitariseerde zone tussen Noord- en Zuid-Vietnam.
- 9-8-66 Het hoofdbestuur van de A.R. jongerenorganisatie Arjos heeft zich achter de actie gesteld die de heer K.F. Bouman uit Goes heeft ondernomen, om de kwestie-Vietnam weer op de agenda van de Tweede Kamer te krijgen.
De Amerikaanse vliegdekschepen (met in totaal 175 vliegtuigen) worden in de Golf van Tonkin geconcentreerd. Men leidt hieruit af dat de luchtaanvallen op Noord-Vietnam geïntensiveerd zullen worden.
15.000 personen hebben in New York tegen de oorlog in Vietnam gedemonstreerd.

- 10-8-66 Het Amerikaanse hoofdkwartier in Saigon heeft belangrijke versterkingen van de landstrijdkrachten gevraagd.
- 13-8-66 Premier Ky die een bezoek brengt aan de Filipijnen heeft de Aziatische landen opgeroepen zich te verenigen in de strijd tegen het communisme. Zuid-Korea gaat zijn strijdmacht in Zuid-Vietnam uitbreiden tot 45.000 man. De Amerikaanse missie in Saigon betreurt de luchtaanval op het Cambodjaanse dorp waarbij functionarissen van de Intern. Controlecommissie in gevaar werden gebracht. De J.O.V.D. heeft de overige vier grote politieke jongerenorganisaties (van de ARP, CHU, KVP en PvdA) opgeroepen tot een gezamenlijk beraad over de strijd in Vietnam.

W. Burchatt schrijft in The National Guardian van 25 juni j.l. na een recent verblijf van 7 weken in Noord-Vietnam:

"Onze leiders beslisten dat transport en verbindingen de meest urgente punten zijn in oorlogstijd", zei Truyen van de economische Staatsplanning Commissie. "De vijand vernietigt, wij herstellen. De vijand vernietigt opnieuw, wij herstellen opnieuw en beveiligen het transport en de verbindingswegen." Hij zei dat er de eerste paar maanden nadat de systematische bombardementen in febr. 1965 begonnen, een vertraging in het vervoer optrad, maar dat "we ons daarna organiseerden" en het verkeer sneller verliep dan ooit: "Vanaf juli 1965 tot mei 1966 was de omvang van het vervoer, zelfs tussen Hanoi en Vinh Linh - iets ten N. van de 17e breedtegraad - groter dan ooit tevoren", zei Truyen. Uit eigen ondervinding bleek mij dat dit ongetwijfeld waar was. Het verkeer bewoog zich op de veel gebombardeerde verkeersweg nr. 1 in mei 1966 in veel grotere hoeveelheden dan toen ik twee jaar daarvoor voor het laatst over de weg had gereden. Ponton-bruggen, opgetrokken op reusachtige onzinkbare bundels bamboe, overspannen rivieren waar bruggen waren gebombardeerd, maar ook waar nog nooit eerder bruggen waren geweest. Herstellingsploegen met gestandaardiseerde onderdelen haastten zich naar de gebombardeerde bruggen terwijl de rook de lucht nog vulde; grote groepen jongeren droegen stukken rail die ze plaatsten op het materiaal waarmee andere arbeiders de bomtrechters in de spoorlijn opvulden.

"Op een bepaald gedeelte van de spoorweg en de snelweg langs de kust", ze Truyen, "werden meer dan tweeduizend ton bommen gegooid; kleine bruggen langs dit gedeelte zijn twintig of meer keren aangevallen. Maar wegen en spoorwegen functioneren nog steeds normaal. Onze opvattingen over de tijd die nodig is om bruggen te repareren, zijn drastisch gewijzigd. Normaal was er altijd een hoop werk op papier. Na de inspectie en schattingen van de schade werden schetsen van het herstelproject voorgelegd aan de betrokken departementen. Soms waren er verschillende ministeries bij betrokken. Het werk op papier alleen al nam maanden in beslag. Enige van onze specialisten die er op uit werden gestuurd om, met hun ouderwetse beschouwingswijze, een beschadigde brug te inspecteren in de eerste periode van de aanvallen, zeiden: "Zes maanden, misschien een jaar". Maar door de strijd geharde arbeiders die daar aanwezig waren, zeiden: "Onzin! We doen het in een maand." De specialisten waren beledigd.

Maar een feit was dat het verkeer binnen een week over de brug liep. Er zijn veel soortgelijke voorbeelden. Nog later hebben de arbeiders hun ervaringen gerationaliseerd en gesystematiseerd. Met voorraden gestandaardiseerd opbouw materiaal die zij met hulp van enige van onze experts hebben ontworpen, hebben ze beschadigde bruggen hersteld of zelfs vervangen in één enkele dag waar vroeger weken of maanden werk voor nodig waren. Niet alleen waren de bombardementen niet in staat geweest om de belangrijkste noord-zuidverbindingsweg en spoorweg buiten werking te stellen. Maar ze waren ook niet in staat om de aanleg van een heel nieuw netwerk van wegen en snelwegen te verhinderen.

DE NOORDVIETNAMESE INDUSTRIE "DUIKT ONDER".

Op dit moment is er in Noord-Vietnam een belangrijke 'economische spreidingsactie' gaande, gepaard met een verdubbelde evacuatie van de stadsbevolking. Tegelijk met de uittocht van het grootste deel van de bevolking van de grote steden, met name van Hanoi en Haiphong, worden 'kwetsbare' fabrieken ontmanteld en in het achterland opnieuw opgebouwd. Maar terwijl de bevolking op ieder ogenblik na een eenvoudig bevel terug kan keren naar de steden die zij heeft verlaten, zullen de gedemonteerde fabrieken moeten blijven staan waar ze nu zijn opgesteld. Deze economische spreiding wordt officieel 'regionalisatie' genoemd. Het land is stilzwijgend verdeeld in industriële zônes die autonoom kunnen produceren, weerstand bieden en standhouden. Iedere zône ontvangt, voorzover beschikbaar, arbeidskrachten, politiek kader en economische infrastructuur. Hierachter schuilt een dramatische keuze: na jarenlange toepassing van gecentraliseerde economie-principes, offert de democratische republiek Noord-Vietnam, diep bedroefd voorlopig haar principes op om een gedeentraliseerde oorlogseconomie te gaan toepassen. Volgens alle communistische waarnemers heeft deze machtige vrijwillige rem op de planeronomie ten gunste van het uiterste gebruik van alle middelen om de verdediging te verzekeren, een ondubbelzinnige betekenis. De leiders van de democratische republiek Noord-Vietnam zijn zo vastbesloten weerstand te bieden dat zij niet aarzelen voor lange jaren hun industriële vooruitgang te 'bevroren'. Hierdoor legt de democratische republiek Noord-Vietnam zich zoveel mogelijk toe op het doen verdwijnen van industriële doelen, op het scheppen van regionale verzelschaarden die als 'het hoofd' verdeeld of geëvacueerd worden, in staat zijn te overleven, en op het verlaten van de kwetsbare streken in de delta ten gunste van de bergen. Weliswaar kan de cementfabriek van Haiphong of de staalfabriek van Thát Nguyen niet verplaatst worden, maar direct gaat per vrachtauto of trein naar 'geschiktere' streken. De arbeiders, dossiers en instructies voor de wederopbouw gaan mee. Nu reeds, zo vernemen wij, gaan vergangingsmaterialen en brandstoffen die regelmatig gelost worden door de schepen van de 'broederlanden' direct naar de plaatsen waar de fabrieken herbouwd zijn. Wat Hanoi betreft, voorzien de bevelen in een 'definitieve verspreiding' van de hele produktiecapaciteit van de hoofdstad voor het einde van dit semester.

Jean Raffaelli (van Agence France Presse in
L= Mond- van 6-8-66)

Z W E D E N

De Zweedse minister van Buitenlandse Zaken Thorsten Nilsson is de laatste tijd in toenemende mate het onderwerp van kritiek. De belangrijkste reden voor deze toenemende kritiek is de oorlog in Vietnam. De 'Frankfurter Rundschau' schrijft dat 'in geen enkel Westeuropees land de Vietnampolitiek van de V.S. zo impopulair is als in Zweden. Hoewel een groot deel van de Zweedse bevolking begrip heeft voor het dilemma waarin de Amerikanen zich in Vietnam bevinden, maken zij er geen geheim van het militaire regime van Ky te verachten.' De plaatselijke en regionale afdelingen van de Soc.Dem. regeringspartij dringen er met toenemende kracht op aan dat Zweden zijn diplomatieke banden met Saigon moet verbreken en in plaats daarvan diplomatieke betrekkingen moet aanknopen met Hanoi en de Vietcongrebellen die, volgens de minister van Transport, Olaf Palme, een werkelijke sociale beweging vormen en niet zomaar een groepje 'wilde communisten' zijn.

Uit: Frankfurter Rundschau (Günter Graffenberger), 3-6-66.

E E N I D E E T E R N A V O L G I N G ?

Het 'Bread and Puppet Theater' als ster in de anti-oorlogsmars in New York

Een unieke demonstratie tegen de oorlog in Vietnam, in de vorm van een begrafenisstoet die door de straten in het centrum van New York trok, werd op Memorial Day gehouden door Veteranen en Reservisten voor het beëindigen van de oorlog in Vietnam en door het 'Bread and Puppet Theater'. Er namen ongeveer 60 leden en sympathisanten van beide groepen aan deel.

De optocht werd geleid door één enkele rij van 20 vrouwen die lijkwitte dodenmaskers droegen en gekleed waren in witte lakens en sandalen. De vrouwen neurieden op klaaglijke wijze één enkele toon, zo nu en dan onderbroken door een slag op een cymbaal, wat het effect van een doodsklok gaf.

De vrouwen werden gevolgd door een twaalftal veteranen en reservisten in donkere pakken met zwarte dassen. Ze droegen een grote zwarte namaakdoodkist waarop geschreven stond: '4000 Amerikaanse doden - 1.300.000 of meer Vietnamese doden'.

Andere veteranen verspreidden 3000 pamfletten die het doel van de demonstratie als volgt samenvatten: 'ter nagedachtenis aan de meer dan 4000 Amerikaanse doden in Vietnam en de meer dan een miljoen Vietnamese mannen, vrouwen en kinderen die gedood zijn vanaf het begin van hun strijd voor onafhankelijkheid die 20 jaar geleden begon ...

Laat ieder van ons op deze Memorial Day zich verplichten tot eerbied voor het leven en op alle mogelijke wijzen trachten deze afschuwelijke oorlog tot een eind te brengen.'

De demonstratie verrastte vakantiegangers en toeristen. De algemene reactie was nieuwsgierigheid, onzorg en stilte: geen tegendemonstraties of gejoel. Sommige toeschouwers sloten zich onderweg aan bij de stoet.

(Ron Wolin in The Militant, 6 juni 1966)

BEHANDELING VAN KRIJGS-GEVANGENEN

De Verenigde Staten hebben geprobeerd het Internationale Rode Kruis in te schakelen voor de bescherming van hun neergeschoten piloten in Noord-Vietnam. De Amerikaanse vertegenwoordiger bij de Verenigde Naties, Goldberg heeft hierover een onderhoud gehad met de voorzitter van het Internationale Rode Kruis in Genève, de heer Gonard. The Guardian van 23 juli j.l. bericht hierover:

'In feite schijnt de heer Gonard vastbesloten te zijn, zich niet openlijk in te laten met de Amerikaanse pogingen om te voorkomen dat hun mannen als oorlogsmisdadigers worden behandeld. Het Internationale Rode Kruis schijnt de heer Goldberg er zelfs aan te hebben herinnerd dat noch de Verenigde Staten, noch Zuid-Vietnam de konventies van Genève beter naleeft dan Noord-Vietnam en dat de behandeling van Vietcong en Noordvietnamese gevangenen in het Zuiden veel te wensen overlaat; dat de bombardementen op Noord-Vietnam in sommige gevallen ook in strijd met de konventies kunnen zijn.'

Uit angst voor het lot van hun neergeschoten vliegers is Washington besloten een eind te maken aan haar eigen praktijken: ze zal haar krijgsgevangenen niet langer overdragen aan de troepen van Saigon:

'Hiermee geeft Washington impliciet toe dat zij zich in het verleden niet heeft gehouden aan de konventies van Genève, door Vietcong aan de regeringstroepen over te dragen. Vele betrouwbare verslaggevers hebben zelf waargenomen hoe de Zuidvietnamezen Vietcongliden en Noordvietnamezen hebben gemarteld en geëxecuteerd. (Christian Science Monitor, 22-7-66)

BOMBARDEMENT OP HAIPHONG

Het bombardement door de Amerikaanse luchtmacht op dinsdagmorgen 2 augustus heeft naar de unanieme mening van de getuigen de meeste slachtoffers gemaakt onder de burgerbevolking, sinds het begin van de escalatie tegen Noord-Vietnam. Anderzijds schijnt het bombardement niet erg 'geslaagd' te zijn. Een uur na het vertrek van de Amerikaanse toestellen was de vraag: 'Wat hebben ze gebombardeerd?' op de lippen van iedereen in Haiphong ...

... Het arsenaal en de cementfabriek zijn niet getroffen. Daarentegen zijn meerdere arbeiderswijken wel getroffen. Een wijk binnen de stadsagglomeratie, het loutre dorpje Cam-Bo is vernield.

... Een exact overzicht van de burgerslachtoffers is nog niet bekend, maar een bezoek aan het ziekenhuis Vriendschap Tsjechoslowakije-Vietnam heeft enige inlichtingen verschaft. Een half uur na het vertrek van de vliegtuigen waren op drie onderaardse verdiepingen chirurgische teams aan het opereren. 16 kinderen lagen te wachten om geopereerd te worden. Volgens schattingen van de gemeente waren er 40 doden alleen al in de wijk Cam-Bo. (Jean Raffaelli, Le Monde, 5-8-66)

M E D E D E L I N G E N

Actiegroep Vietnam (Belieslaan 2, Heiloo)

Zondag 21 augustus. Stille protestmars tegen de oorlog in Vietnam. Verzamelen half acht bij De Dokwerker, Amsterdam.

Vóóraf zaterdag 2 uur wordt er van het Beursplein een sandwich-actie Vietnam gehouden.

Op 24 en 25 september zal de 1 Federalisten Beweging Nederland (Burg. Patijnlaan 49, Jaag) op de Pietersberg te Oosterbeek een studieconferentie houden die geheel gewijd zal zijn aan Vietnam. Sprekers zijn o.a. het kamerlid Slotemaker de Bruïne, Simon Vinkenoog en hopelijk Prof. Milton Sacks. Vertoond worden de films 'The night of the Dragon' (Amerikaans standpunt) en de PSP-film 'Rijst met Napalm'.

L I T E R A T U U R O V E R V I E T N A M

'Le jour de l'escalade', par Marcel Guiglaris, collection 'l'Air du Temps', Gallimard, Paris 1966.

Half augustus verschijnt het boek:

DE KWESTIE VIETNAM, FEITEN EN ACHTERGRONDEN

schrijvers: P. Korver
 H. Amptmeyer
 S. Bosgra
 T. Visser
 Fr. de Vries

eindredactie: R.R. Eybersen

met een voorwoord van prof.dr.J. Verkuyl, en een aanbeveling van de ASVA. Uitg. Polak en Van Gennep. Prijs f 6.50

Bestel nu dit boek reeds door storting van f 6.50 op het giro-nummer van het Vietnam Bulletin. U krijgt het onmiddellijk na verschijnen franco thuisgestuurd.....

x x x

D R U K W E R K

Frankering
bij Abonnement
AMSTERDAM

H.G.J. Zonnenberg

Foostbus 187

UTRECHT 1

25

Afz. Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4
HOLLAND